

Ի ՄԱՀ

ԱՍՏՈՒԱԾԱՍԻՐԻ ԵՒ ԱԶԳԱՍԻՐԻ

Պ. ԱԲՐԱՀԱՄՈՒ ԱՂԱՆՈՒՐ

ԱԹ ՏԻԿԻՆ ՆՈՐԱ ԱՅՐԻ

Ե Բ Գ

Ողբ սիրելոյ յունկն իմ ազգէ , զոր լան բըլուրք եւգանեանք ,
 Օոր ողբայ կըզզեակն ի ծոց Հանդրին ալեացն ըմբերձիկ .
 Ենդըստին այսր ի յափունը Տիբերի հընչեաց գոյժ ,
 Ենտի ի թեւըս սեւաթոյր թոռոցեալ եհաս յԻւյրատատ ,
 Եւ զԱՂԱՆՈՒՐ եղերերգեն ալիքն այժմիկ Եփրատայ :
 Ո՛հ , մեռաւ բարեպաշտիկ զաւակն Հայկայ եւ պարծանք ,
 Եհամբոյր Խաչեցեղյն նա զշունչն յետին աւանդեաց .
 Ո՛հ , մեռաւ բարեգութն ի սուգ հիքին եւ տընանկի ,
 Եա զարտասուս նոցին սըրբէր , նա հայր որբոց էր ուայրեաց .
 Ո՛հ , մեռաւ ազգասէրն՝ այն որ խրախոյս հայրենեաց ,
 Յորդոր վարժից եւ վարժելոցն էր ձեռընտու եւ իննամող :
 Հոգին հայկազն համակ ի թուխըս սաւառնեալ զԼյիրատաւ ,
 Օ այսոսիկ յեղյեղէ ողբս հանուրց ի լուր համազգեաց . . .
 Յաւերժացիր , հրեշտակ անմահ , լալ ըզքոյոյ մահ սանուն ,
 Տարփողել ըզնորին զառաքինի լաւութիւնս ,
 Իզնա բնաւից տալ տիպար անմահութեան տարփելոց .
 Իսկ առ այրին տըխուր ինձ զայս թող ուղերձել յորդորակ :
 Դադարեա , Ի՞ամնի տիկին , թանալ զամիւն իւր յարտօսր .
 Ոչ մեռաւ , թըռեաւ փիւնիկ նա ի մահուն վերկենցաղ .
 Իբր ըզթիթեւուն թեւազգեաց լըքեալ ըզխորիս երկրաքարշ ,
 Ո՞ասն արհիական սլացաւ յաստեղս անդր ի վեր ,
 Ուստի զերկիր ընդ ստիւք կարեկցաբար նըշմարէ .
 Ուր նեկտար անմահական մըշտանորոգ մանկութիւն
 Եւ գեղ արփիահրաշ ցայտէ ի դէմըս նորուն :
 Դան նախահարքն անդանօր եթերաբնակք ընդառաջ ,
 Դան դըստերքըն սիրելիք անմահացեալք նայապէս .
 Իրքա զըւարթ ի գոչիւն՝ Իարեաւ որդեակ մեր եկիր ,

Աղքա կըրկնեն՝ լիեաց հայրիկ, ըզծայլը ըզձիցդ եկ ընկալ:
 Դայ իւրովքըն Պահլաւիկ եւ զնա 'նդ որդիս իւր խառնէ,
 Ռամից սըրբոց եւ հրեղինաց գասուցըն գոլ պարակից.
 Դըշխոյին երկնից ի դէմն աստուածահրաշ ըզմայլել,
 Լոյն որ ըզգլուխ իժին ամբիծ գարշապարաւըն կոխեաց.
 Երրեակ լուսոյն հուա եւ տեսօղ հըրձուել յանկէտ պարունակ,
 Ուր չիք ըստուեր տըխրանաց, ուստի մերժեալ վիշտ եւ ցաւ,
 Ուր ցընծութիւնն է յաւերժ, տիւ բախճական աներեկ:
 Հապա հան, Տիկին, զերանգըլդ տըրտմական ի յանձնէ,
 Ալփուեա ծաղկունս ըզջիրմաւն՝ յորում զածիւնն հանգուցեր .
 Ուր այդպէսըն մեռանի, գեր ի վերոյ կայ մահուն.
 Լոյդպէս մեռաւ Իմբահամ, այդպէս Աահակ եւ Յակոբ,
 Լոյլ կեան ի Տերըն կենդանեաց, վկայէ հրավառ մորենին .
 Լոյդպէս եւ հոյլք արդարոց մեռան, այլ կեան եւ կեցցեն,
 Լոյնեղին ի գիրկըս Հօրըն փայփայեալք որդեպէս:
 Լոյնդ նոքա ի խորանս երկնից դէտակն ունին մեզ,
 Ունեզ իսկ անդ զերանաւէտ մաղթեն զիւրեանցըն նըսէհ,
 Բան ի յերկրի աստ ի յերկնից իւրեանցայնոցն ըզձակերտք:
 Ուանաւանդ քումըլդ սիրայնոյ զինչ այլ ըզձումն, ո՞ր այլ հոդ,
 Բաց ի քէն, բաց ի քոյոցըլդ սիրասուն որդեկաց.
 Ու այնպէս նըշոյլք արփւոյն ընդ համագոյս ծաւալեալ,
 Ուրպէս նորին հայրագութ խընամք զիւրովքըն սըփոխն:
 Յորմէ հետէ զմահ յանձն առեալ անպարտականըն մահու
 Պարտեաց ըզմահ, եւ զգըժոխոց հըզօրն ըզնիգս աղարտեալ
 Յարեաւ փառօք եւ կայ 'նդ աջմէ Հօր վասըն մեր բարեխօս
 Ի սպիս վիրացըն զոր ի տան սիրեցելոյն ընկալաւ,
 Ու եւըս մահ զօրէ ի մեզ, շինան խայթոցք իւր իսպառ .
 Ու իսկ մեռաւ ԱՂԱՆՈՒՐ, այլ ընդ Փըրկէին կենակից
 Յեղծանելի կենցաղոյս անց նա յանեղծն ի կենցաղ,
 Աահկանացու երբեմն եւ այժմ անմահ գոլով քեզ փեսայ:

ՎՐՈՑՐ

